

ETSIKKOAIKOJA

Kolme näkökulmaa tekstiin

Luuk. 19:41-47

41. Kun Jeesus tuli lähemmäksi ja näki kaupungin, hän puhkesi itkuun sen tähden
42. ja sanoi: "Kunpa sinäkin tänä päivänä ymmärtäisit, missä turvasi on! Mutta nyt se on sinun silmiltäsi kätkeyty.
43. Vielä tulet näkemään ajan, jolloin viholliset rakentavat ympärillesi vallin, saartavat sinut ja käyvät kimppuusi joka puolelta.
44. He murskaavat maan tasalle sinut ja sinun asukkaasi. Sinuun ei jätetä kiveä kiven päälle, koska et tajunnut etsikkoaikaasi."
45. Jeesus meni temppeliin ja alkoi ajaa ulos niitä, jotka siellä kävivät kauppaa.
46. Hän sanoi heille: "On kirjoitettu: 'Minun huoneeni on oleva rukouksen huone.' Mutta te olette tehneet siitä rosvojen luolan."
47. Hän opetti sitten joka päivä temppelissä. Ylipapit, lainopettajat ja muut kansan johtomiehet miettivät, miten raivaisivat hänet pois tieltä.

TOTEUTUNUT PROFETIA:

"Jerusalem, Jerusalem, sinä, joka tapat profeetat ja kivität ne, jotka ovat sinun tykösi lähetetyt, kuinka usein minä olenkaan tahtonut koota sinun lapsesi, niinkuin kana kokoaa poikansa siipiensä alle! Mutta te ette ole tahtoneet. Katso, 'teidän huoneenne on jäävä hyljättyksi'. Sillä minä sanon teille: tästedes te ette näe minua, ennenkuin sanotte: 'Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen'." Matt.23:37-39

Opetuslapset jäivät miettimään, mitä Jeesuksen varoitus kaupungille oikein tarkoitti. Öljymäelle noustuaan he alkoivat katsella komeudessaan jopa Salomon temppelin ylittävää temppeliä ja kaupungin loistavia muita rakennuksia uusin silmin. Voisiko olla niin, että Jumala hylkäisi oman temppelinä ja että kaupunki joutuisi tuhon omaksi? Ulkoisesti mikään ei näyttänyt uhkaavan kaupungin turvallisuutta. Huolimatta pienemmistä ja nopeasti tukahdetuista kapinaliikkeistä suhteet Roomaan olivat virallisella tasolla hyvät. Kaikki näytti olevan kunnossa.

Kaikki näytti olevan ristiriidassa sen kanssa, mitä Jeesus oli sanonut. Jeesus vielä korosti Jerusalemin tuhon täydellisyyttä sanomalla heille:

"Ettekö näe näitä kaikkia? Totisesti minä sanon teille: tähän ei ole jäävä kiveä kiven päälle, maahan jaottamatta."

Jeesus antoi erittäin täsmällisen profetian, joka toteutui kirjaimellisesti neljäkymmentä vuotta myöhemmin. Jeesus antoi vielä sukupolven ajan Pyhän Hengen vuodattamisen jälkeen oman kansansa kuulla alkuseurakunnan väkevän todistuksen kautta omaa parannus- ja armokutsuaan. Senkin kansa kansana hylkäsi. Ja niin Jeesuksen profetia toteutui kaikessa kauheudessaan. Roomalaisen sotapäällikkö Ruufuksen armeija hävitti Jerusalemin. He polttivat temppelin, jolloin sen puurakenteiden päälle levitetty kulta suli ja valui kivien väliin. Myöhemmin sotilaat saadakseen itselleen kullan repivät kivet irti ja vuolivat niistä kullan irti. Näin Jeesuksen ennustus toteutui kirjaimellisesti.

Tämän profetian toteutuminen osoittaa, että olemme pettävällä pohjalla, jos kuvittelemme, että rakentamamme rakennukset ja ulkoiset puitteet voisivat meille turvan antaa. Turva on

etsittävä iankaikkisista ja kestävästä, se on taivaallisesta todellisuudesta.

Tänä päivänä monet ihmiset ovat asettaneet kyseenalaiseksi Jeesuksen profetian vielä toteutumattoman jälkiosan tai sitten tulkinneet sitä mielivaltaisesti tai vertauskuvallisesti. Näin tekevien on syytä kuitenkin muistaa, että Jeesuksen profetian alkuosa Israelin kohtalosta toteutui viimeistä kirjainta myöten sanatarkasti. Viisas on se, joka suostuu ottamaan Jeesuksen sanan sellaisenaan myös jatkon osalta eikä lähde korottamaan omaa kokemusmaailmaansa tai pientä järkeään Jeesuksen viisauden yläpuolelle.

ETSIKKOAIKA

Etsikkoaika merkitsi sitä, että Jeesus oli heidän keskellään ja kutsui heitä vielä parannukseen. Juutalaiset saivat vielä toisenkin etsikkoajan, kun helluntain jälkeen Pyhän Hengen voimassa alkuseurakunta julisti parannusta ja uskoa Jeesukseen niin Jerusalemissa, Juudeassa kuin Galileassakin. Mutta kansakuntana Jumalan omaisuuskansa ei kääntynyt vaan hylkäsi oman Messiaansa. Seuraus oli täsmälleen Jeesuksen sanojen mukaiset. 40 vuotta myöhemmin roomalaiset hyökkäsivät Jerusalemiin juuri pääsiäisjuhlan aikana ja kirjaimellisesti heidän verensä sekoittui jälleen uhrien vereen. Tai kun roomalaiset mursivat turvaksi tarkoitettuja muureja ja torneja, lukuisa joukko Jerusalemin asukkaista kuoli sortuvien kivien alle. Etsikkoajan hylkääminen on ihmiselle aina kohtalokasta.

Jeesus sanoi heille ja myös meille tänään:

"Mutta ellette tee parannusta, te kaikki samoin olette tuhon omia."

Sana "tuhon omia" on vanhassa käännöksessä "hukutte". Molemmat käännökset ovat oikeita ja molemmat asiat ovat totta. Ihminen joutuu lopulta syntinsä tähden ajalliseen tuhoon, mutta ennen kaikkea iankaikkiseen kadotukseen. Se Jeesus, joka ei antanut ainoallekaan seuraajalleen lupaa tai oikeutta julistaa kadotustuomiota, julisti sen niin Galilean kapinallisille kuin tornin kaatumisen uhreillekin.

Jeesus on se, joka tulee lopullisen tuomion meistäkin lausumaan. Hänellä on oikeus siihen, koska Hän itse oli myös valmis kärsimään meidän sijastamme kadotustuomion Golgatan ristillä. Noiden uutisissa kerrottujen kuolleitten osa oli kadotus, koska he eivät olleet tehneet parannusta elämässään, silloin kun Jumala oli tullut heidän luokseen, puhunut heidän omilletunnoilleen ja vaatinut heitä tilille pyhien kasvojensa edessä.

Meitä suomalaisia ei Herramme tule asettamaan millään lailla toiseen asemaan kuin omaa kansaansa Israeliakaan. Meitä ei hyödytä vähäisimmässäkään määrin kristillinen perinteemme, kansallinen ylpeytemme turvallisesta maailmankolkasta tai kuvittelut uskonnollisesta riittävydestämme. Me hukumme, ellemme tee parannusta synneistämme ja käännä pyytämään armahdusta ja pelastusta siltä Herralta, joka silloin oli omiensa keskellä ja joka tänään on evankeliumin uutisessa meidän keskellämme voidakseen meitä armahtaa ja viedäkseen meidät oikeaan uskoon ja Jumala-suhteeseen.

Voi olla, että moni meistä ei näe mitään erityistä asiaa elämässään, jossa hänen asiansa olisivat pielessä Herran edessä. Jumalan sanan äärellä, niin jopa Herran itsensä seisoessa keskellämme, voimme olla niin sokeita synneillemme, ettemme näe mitään syytä parannukseen.

Jos näin ajattelet, muista yksi asia. Se Jeesus, joka vaatii Sinua kääntymään synneistäsi Hänen puoleensa, rakastaa Sinua. Juuri siksi, että Hän rakastaa, Hän varoittaa Sinua

tulevan iankaikkisen hukkumisen vaarasta. Parannusvaatimus on armoa kaikessa ehdottomuudessaan - siinä, että Sinun on käännättävä pois kaikesta synneistäsi - et voi tehdä parannusta ja samalla suosia joitain asioita, jotka tiedät Jumalan sanasta synneiksi. Parannusvaatimus on suurta armoa siksi, että Parantaja ja Vapahtaja on vierelläsi. Hän haluaa Sinun tekevän parannuksen voidakseen armahtaa Sinut. Hän haluaa vapauttaa Sinut sivullisuuden, ulkokultaisuuden ja itsekorotuksen harhasta todelliseen elämään yhteydessään - elämään, jonka yli kuolemalla ei ole mitään valtaa.

Jeesuksella on Sinua varten varattuna Golgatalla hankitun täydellisen anteeksiantamuksen ja puhtauden vanhurskauden vaate, jolla Hän haluaa pukea Sinut, niin että kelpaat sen varassa Jumalalle niin nyt kuin viimeisellä tuomiollakin. Jeesus haluaa ja kykenee antamaan jokaiselle joka parannuksessa kääntyy Hänen puoleensa iankaikkisen, uuden elämän, Jumalan lapsen ihmeellisen oikeuden, rauhan Jumalan kanssa, ihmeellisen taivaallisen perinnön ja kirkkauden valtakunnan.

No, mutta mitä minun sitten pitää tehdä? Mitä se parannuksen tekeminen sitten oikein tarkoittaa? Eihän siitä enää kuule juuri puhuttavankaan? Eikö se, että olen kastettu, konfirmoitu ja seurakuntani jäsen sitten muka riitä? Eikö meille muuten lähes jokaisessa jumalanpalveluksessa vakuuteta, että kaikki kastetut ovat Jumalan lapsia? Mitä tuo puhe kääntymisestä ja parannuksesta oikein tarkoittaa? Eikö siitä puhuminen ole ihmiskeskeistä ja Jumalan armon avaruutta kaventavaa?

Jumalan armo on juuri siksi suuri ja avara, että se ottaa vastaan jokaisen synneistään Vapahtajan puoleen kääntyvän, antaa anteeksi, puhdistaa ja aloittaa pyhittävän prosessin, jonka päätepisteessä on lopullinen vapaus kaikesta syntisyydestä kirkastetussa ylösnousemusruumiissa. Armo, joka jättäisi ihmisen syntiinsä ei olisi mikään armo, sillä juuri synty on kaiken onnettomuuden ja surkeuden syy.

Parannus on sen tunnustamista, että olen syntinen ja syyllinen Jumalan edessä ja ansioni perusteella kadotuksen oma. Parannus on sitä, että käännyn itsestäni ja synnistäni Herran puoleen ja huudan:

"Herra, armahda minua! Pelasta minut! Ota minut omaksesi!"

Parannus on avuttoman ja syyllisen kääntymistä itsestään pois Herran puoleen ja sen anomista, että Herra pelastaisi. Se on suostumista tunnustamaan tosiasiat Jumalan kasvojen edessä ja sydämensä taivuttamista Herran armon vastaanottamiseen ja hallintaan.

Parannuksessa ei ole kysymys Sinun kyvyistäsi muuttaa elämäsi, Sinun voimavaroistasi, Sinun tahtosi lujuudesta, eikä päätöksiesi pitävyydestä. Parannus on jäämistä Herran käsiin Herran asettamin ehdoin. Se on suostumista Herran kykyyn pelastaa, Hänen voimavaroihinsa, Hänen tahtoonsa ja Hänen armoonsa.

Parannus ei ketään pelasta. Vain Herra pelastaa. Hän antaa anteeksi, Hän pukee täydelliseen vanhurskauteensa, Hän antaa uuden elämän, Hän vie taivaaseen asti. Mutta yksikään ihminen ei voi pelastua, ellei hän tee parannusta. Parannus on se ahdas portti elämään, jonka Herra itse on asettanut tieksi sisälle Jumalan valtakuntaan.

Parannuksenkin vaikuttaa Herra itse siten, että Hän tulee Sinun luoksesi, puhuu Sinulle ja osoittaa Sinulle, mikä on Sinun syntisi. Hän osoittaa samalla myös omaa veristä uhriaan Golgatan ristillä:

"Käännä ja jätä koko elämäsi ja olemuksesi Minulle, niin minä annan Sinulle uuden elämän!"

Mutta parannus ei tapahdu ikäänkin itsestään tai huomaamatta. Sinä teet parannuksen, Sinä käännyt Herran puoleen ja Sinä jäät Hänen käsiinsä. Siinä Sinä koko persoonallasi kohtaat Herran Jeesuksen persoonan, sen ihmeellisen Vapahtajan, jolle niin pitkään olit kääntänyt selkäsi.

Kun roomalainen upseeri Kornelius ja hänen perhekuntansa ja palveluskuntansa kääntyivät Herran puoleen ottamalla vastaan Pietarin heille julistaman evankeliumin, he tekivät parannuksen. Tämän kultuaan alkuseurakunta iloitsi:

"Jumala on siis muihinkin kansoihin kuuluville antanut parannuksen elämäksi."

Parannus on kääntymistä Herran puoleen, suostumista Hänen armahdettavakseen ja hallittavakseen. Ihminen pääsee sisälle Jumalan valtakuntaan, joka on siis Vapahtajan armon ja totuuden hallintaa ihmisen sydämessä. Parannus johtaa siis Jeesuksen Kuninkuuteen elämässäsi, niin että Sinulle luetaan Jeesuksen lahjavanhurskaus Jeesuksen veressä ja Pyhä Henki alkaa vaikuttaa Sinussa elämän vanhurskautta eli pyhitystä. Näitä saat kokea rauhana ja ilona - ajoittain väkevästi ajoittain hiljaisemmin. Parannus on siis meidän tosi parhaaksemme, vaikka se edellyttääkin omien kipeidenkin syntiemme tunnustamista ja hylkäämistä. Parannus on elämäksi. ilman parannusta kukaan ei voi päästä sisälle elämään.

HERRAN KIIVAUS TEMPELIN PUOLESTA

14. Hän näki temppelissä kauppiaita, jotka myivät härkiä, lampaita ja kyyhkysiä. Siellä istui myös rahanvaihtajia.

15. Jeesus teki nuoranpätäkistä ruoskan ja ajoi heidät kaikki temppelistä lampaineen ja härkineen. Hän paiskasi vaihtajien rahat maahan ja kaatoi heidän pöytänsä.

16. Kyyhkysten myyjille hän sanoi: "Viekkää lintunne pois! Älkää tehkö Isäni talosta markkinapaikkaa!"

17. Silloin opetuslapset muistivat, mitä kirjoituksissa sanotaan: "Kiivaus sinun temppelisi puolesta kuluttaa minut." (Joh. 2:14-17)

Temppelin tila

Mitä Jeesus oli löytänyt temppelistä? (Tässä käytetty kreikan sana *hieron* tarkoittaa temppelialueen ulkopihvoja, jotka olivat avoimia enemmän tai vähemmän kaikille - erityisesti ns. pakanoiden esipihaa. Jatkossa käytetään sanaa *naos*, joka taas viittaa itse pyhäkköön.) Härkien, lampaiden ja kyyhkysten myyjät sekä rahanvaihtajat olivat kansoittaneet esipihat. Viimeksi mainitut huolehtivat siitä, ettei roomalaisia eli siis pakanallisia rahoja käytettäisi temppelialueella. Kysymys oli siis siitä, että Vanhan liiton edellyttämiä uhrieläimiä ei tarvinnut enää itse kasvattaa, ne voi ostaa rahalla temppelialueella. Myyjät ja rahanvaihtajat saivat tietysti sopivan voiton palveluksistaan.

Kysymys oli siitä, että uskonnon harjoittamisesta oli tehty niin mukavaa ja helppoa kuin se ikinä vain oli mahdollista. Mutta helppo uskonnonharjoitus merkitsi samalla myös uskonnonharjoitusta, josta puuttui vitaalisuus ja voima.

Pyhä viha

Jeesus solmi nuorista ruoskan ja ajoi eläimet ulos ja kaatoi rahanvaihtajien pöydät. Kun muistamme Ilmestyskirjan ilmaisuja "Karitsan vihasta", ymmärtäen, että Jeesus antoi ruoskan todella heilua ja hänen silmistään ja kasvoiltaan kuvastui syvä viha ja suuttumus sitä kohtaan, mitä hän näki temppelialueella harjoitettavan.

Miksi Jeesus teki näin? Kuunnellaan, mitä Hän itse sanoo:

"Viekää nämä pois täältä. Älkää tehkö minun Isäni huonetta markkinapaikaksi."

Paljon myöhemmin, kun Hän viimeistä kertaa puhui temppelistä, Hän käytti siitä nimitystä: "Teidän huoneenne"

"Teidän huoneenne annetaan tuhon omaksi."

Kun Jeesus näki, että paikka, joka oli tarkoitettu ihmisen pääsemiseksi Jumalan luo, oli alennuksessa, loassa, Hän suoritti tunnusteen, jonka opetuslapset myöhemmin ymmärsivät kertoneen siitä Jeesuksen sisäisestä kiivaudesta, joka paloi ja kulutti Hänen sydäntään: *"Kiivaus sinun huoneesi puolesta kuluttaa minut."*

Jeesuksen sydämen tuli paloi sen puolesta, että saastutettu temppeli olisi voitu palauttaa varsinaiseen tehtäväänsä, johon Jumala oli sen tarkoittanut. Suurinta vääryyttä Jeesukselle merkitsi se, että Jumalan valitsema kansa ei täyttänyt tehtäväänsä. Se tehtävä olisi ollut tulla siunaukseksi kaikille kansoille, mutta he ajattelivat vain itseään ja jumalanpalveluksensa mukavuutta. Pakanat eivät merkinneet heille mitään, siksi pakanain esipiha voitiin käyttää "hyödyllisempään" tarkoitukseen kuin siihen, että pakanat voisivat siellä lähestyä elävää Jumalaa.